

РЕШЕНИЕ

№ 27550

гр. София, 17.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8657** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на У. Ю., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., депозирана чрез пълномощник – адв. Т. И., САК срещу Решение № 8656/24.08.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена последваща, по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗУБ, молба за предоставяне на международна закрила (рег. № ЦУ-13-72 от 29.03.2024 г.) поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства от значение за личното положение на кандидата за закрила, в съответствие с изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. В този аспект, се сочи, че неправилно и в противоречие с материалния закон в мотивите на решението е прието, че жалбоподателят няма причини да изпитва страх от преследване, защото е напуснал страната си по произход когато е била управлявана от легитимно правителство, без да са анализирани настъпилите съществени промени в обществено политическата обстановка в периода до постановяване на решението. С позоваване на Ръководство за А., издадено от Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището и на Решение на СЕС от 04.10.2018 г. по дело С-652/2016 г. е мотивирано становище, че кандидатът за

закрила има сериозни основания да изпитва страх от преследване, предвид близките си родствени отношения с лица, които са били част от силите за сигурност. Твърди се необосновано игнориране на представени от жалбоподателя писмени доказателства, установяващи факти, неотречени от административния орган, на които основава опасенията си - брат му и баща му са служили в бившите сили за сигурност в А.. В този контекст, са изложени аргументи за бланкетно позоваване на определението за икономически мигрант, съгласно § 62, Глава II от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издадени от ВКБООН. Оспорва се като недостоверна констатацията за самоволно напускане на общежитието към РПЦ на ДАБ – МС „за пореден път“ и дадената оценка на поведението като проява на незаинтересованост от разглеждане на молбата за закрила от компетентните органи в РБългария като своеобразен мълчалив отказ. Застъпено е становище за незаконосъобразно позоваване на несъществуващи правни положения вместо на установени факти от значение за личното положение на кандидата за закрила. В този аспект, се сочи, че оттегляне на молбата за закрила е фактическо действие, което предполага формален акт, съгласно чл. 15, ал. 1, т. 5 от ЗУБ, какъвто жалбоподателят не е извършвал. Изложени са подробни съображения за неправилно приложение на чл. 9 от ЗУБ. Твърди се липса на мотиви относно наличието на опасностите по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ в контекста и на становището за формалния подход при оценка на информацията за актуалното положение в страната по произход, без да са разгледани относими обективни факти за посочените от кандидата опасения. С тези аргументи е мотивирано искане за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката за ново разглеждане на административния орган, за да се извърши цялостно и пълно изследване на заявените нови обстоятелства от бежанската история.

В проведените съдебни заседания, жалбоподателят лично поддържа искането за удовлетворяване на молбата му за международна закрила, заявявайки, че не желае да се връща в А. и иска да остане в България, за да води нормален живот. Процесуалният му представител поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Представя писмени доказателства относно актуалната обществено политическа и икономическа обстановка, нивото на сигурност и спазването на човешките права в държавата по произход, както и за трудовата ангажираност на доверителя си след възобновяване на производството, въз основа на подадената последваща молба за закрила.

Процесуалните представители на председателя на ДАБ – МС - старши юрисконсулт К. и юрисконсулт Г. оспорват жалбата и считат, че е неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде отхвърлена, а решението - потвърдено като правилно и законосъобразно. Поставят акцент върху заявените причини за напускане на страната по време на първото проведено интервю с жалбоподателя – лични, несвързани с критериите по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, и явното им противоречие с твърдените нови обстоятелства от значение за бежанската история, незаявени не само в административното, но и в съдебното производство при разглеждане на първоначално подадената молба за закрила. Позовават се и на актуалните данни за обществено политическата и икономическа обстановка в страната по произход, отразени в приетата като доказателство по делото Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС вх. № ЦУ-2033 от 30.09.2024 г., според които управляващите декларират и демонстрират желание служители на бившата афганистанска национална армия да се присъединят към тях като за целта са започнали активна кампания за набиране на персонал основно от Афганистанските национални сили за отбрана и сигурност.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Позовава се на данните за периода, в който кандидатът за закрила е напуснал държавата си по произход – през 2018 г., заявените причини за напускане на страната

при проведеното първо интервю сред които неотреченото желание да се установи в друга държава членка на ЕС, а не в България. Счита, че представените в съдебното производство доказателства не дават основание за промяна в изводите на административния орган относно липсата на предпоставки за предоставяне на бежански и хуманитарен статут на гражданина на А. У. Ю..

Настоящият състав на Административен съд - София - град, въз основа на приложените доказателства, изложените аргументи в жалбата и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят У. Ю. е гражданин на А., с етническа принадлежност - пащун, вероизповедание – мюсюлманин – сунит, ЛНЧ [ЕГН].

Първата му молба за международна закрила е заведена с вх. № РД09-ВР-362 от 13.05.2019 г. на отдел „ПМЗ –[жк], при Регистрационно приемателен център (РПЦ) – С. (л. 106). Самоличността на чужденеца е установена с Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за убежището, в която са посочени дата и място на раждане 20.04.2003 г., [община], провинция Х., А., т. е. към момента на депозиране на молбата за закрила, в проведеното административно, а и съдебното производство, жалбоподателят е имал статут на непридружен непълнолетен (навършил 16 г. на 20.04.2019 г.).

В протокола от проведеното на 24.07.2019 г. интервю (л. 103 – л. 105) е отразено, че е напуснал държавата си по произход със съгласие на родителите си, които заедно с останалите му 4 братя и 4 сестри са останали в А.. Като причина - жалбоподателят е посочил имотни проблеми на семейството заради наследствени земи, които датират още от времето на придобиването им от дядо му. Заявил е, че двама от братята на баща му са убити по тази причина. Отрекъл е да е членувал в политическа партия или организация, както и да е участвал във въоръжени групировки. Категорично е заявил, че не е задържан и не е имал проблеми в държавата си по произход заради етническия си произход – пащун, както и заради изповядваната религия – мюсюлманин – сунит. Посочил е, че не знае да е подал молба за закрила в Република България, но има намерение да стигне до Франция, която много му харесва.

В приложените към преписката съдебни актове, постановени по повод оспорването на решението на председателя на ДАБ – МС, с което на У. Ю. е отказано предоставяне на закрила – статут на бежанец и хуманитарен статут в РБългария (л. 94 – л. 97 и л. 99 – л. 102), не е отразено, а и в проведеното по негови жалби двуинстанционно съдебно производство пред Административен съд София - град и Върховния административен съд, жалбоподателят не е изложил различни от заявените по време на интервюто причини за напускане на държавата си по произход. Решението на председателя на ДАБ – МС № 6354 от 09.10.2019 г., с което на чужденеца е отказано да бъде предоставена закрила в Република България е влязло в сила на 16.12.2020 г.

На 01.04.2022 г. е депозирана последваща молба за закрила (л. 91 – л. 93), към която са представени документи, удостоверяващи, че един от братята и бащата на кандидата са работили за предишното правителство. Приложена е позиция на ВКБООН от м. август 2021 г. по отношение на връщането на граждани на А. в държавата им по произход, статии от електронни български медии за актуалното обществено и политическо положение в страната, отразяващи систематично преследване на лица работили или имащи връзки със служители от бившето правителство и членове на техните семейства – 5 бр., както и Насоки от м. февруари 2022 г. относно нуждите от международна закрила на хората, бягащи от А..

С Решение № ВР-6 от 13.04.2022 г. (л. 88 – л. 90) интервюиращ орган при ДАБ – МС, в процедура по предварително разглеждане на последващата молба е приел, че представените документи са с лошо качество и не позволяват да бъде възприета добре информацията, която съдържат, още по-

малко да се ползват като достоверен източник на данни за личното положение на кандидата. Констатирано е пълно противоречие на заявената в предходно административно производство по молбата за закрила причина за напускане на държавата по произход и представените документи към последващата молба за закрила.

Решението е отменено с Решение № 4588 от 05.07.2022 г. по адм. дело 4476/2022 г. по описа на Административен съд – София – град (л. 86 – л. 87) и преписката е върната на административния орган за разглеждане на молбата за закрила в производство по реда на чл. 68, ал. 1 от ЗУБ.

На 19.07.2022 г. е заведена нова Молба за закрила от У. Ю. рег. № 50 1102, вх. № РД09-ВР-2940 (л. 84), попълнен е отново и Регистрационен лист (л. 80 – л. 83). Чужденецът е получил Указания за правата и задълженията, които има като кандидат за закрила в Република България, включително и пояснения относно производството за предоставяне на закрила. Изготвена е и Евродак дактилоскопна карта (л. 76).

С Решение № 16329 от 02.11.2022 г. (л. 64 – л. 65), по предложение на интервюиращ орган от 26.10.2022 г. (л. 67), след констатирано неявяване на кандидата за закрила на насрочено за 26.07.2022 г. интервю, производството е прекратено от зам. председателя на ДАБ – МС, на основание чл. 15, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

На 29.03.2024 г. след обратно приемане от Република Франция, жалбоподателят У. Ю. е подал Молба, с която е заявил, че желае да бъде възобновено започнатото производство по последващата му молба за закрила от 2022 г. (л. 61 - л. 62). С Решение № 053 от 03.04.2024 г. (л. 58) е настанен в „ПМЗ – Военна рампа“ към РПЦ - С..

В проведено интервю на 25.06.2024 г., в присъствие на преводач, документирано с приложен на л. 54 – л. 55 Протокол, чуждият гражданин е заявил, че един от братята му вече е в Германия. Представил е документи, удостоверяващи твърдените в последващата молба за закрила нови факти, че баща му и брат му са били държавни служители. Заявил е, че не ги е съобщил в предходното производство, „защото тогава нямаше нужда“, и не е скрил желанието си да се установи в друга държава – „Аз исках да замина напред в друга държава, затова не казах.“ (л. 55). Посочил е, че към момента вече половината от членовете на семейството му живеят в П. – родителите и сестрите му, а братята му заедно със семействата си са се установили в И.. Потвърдил е заявеното и в предходното производство, че : „Аз не съм подал молба за закрила по мой избор. Тук се случиха някои неща. Бях в затвора, бях след това в Германия, във Франция и всеки път ме депортират, защото българската държава ме иска при тях.“ (л. 55). Към преписката са представени с превод на български език копия на следните документи, представени от кандидата за закрила :

- лична карта 1397-0900-02658 издадена на 28.11.2018 г. от МВР на Ислямска република А. на името на жалбоподателя У. Ю., в която е отразена дата на раждане 02.02.2000 г. (л. 32 – л. 33)
- Удостоверение за гражданство № 1397-0900-2658, издадено на името на жалбоподателя У. Ю., в което са посочени място и дата на раждане - гр. К., 13.11.1378 г. (02.02.2000 г.), имената на бащата и дядото – М. О. Ю. и М. Ю. (л. 34 – л. 35)
- лична карта 1397-0900-02710 издадена на 28.11.2018 г. от МВР на Ислямска република А. на името на бащата на жалбоподателя М. О. Ю. (л. 36 – л. 38)
- карта № 156847, издадена на 25.03.2006 г. на бланка, съдържаща наименованието на Национална дирекция по безопасност - НДС (л. 39 – л. 40)
- карта, издадена на 01.01.2019 г., със срок на валидност 01.08.2021 г. от Министерство на правосъдието, Гражданско общество – провинция Л., Ислямска република А., в която е отразено име Х., длъжност - редови член и имена на бащата М. О. Ю. (л. 41 – л. 42)
- писмо от Емир на мюсюлманите, Централна военно – разузнавателна зонална комисия от

26.07.2021 г., адресирано до Х. Ю., с което е отправено предупреждение да не се излъчват програми срещу Ислямските емирства и да не работи за жени, които след това стават проститутки, което е основна цел на неверниците. Отправен е призив да се присъедини към муджихидините на Ислямските емирства (л. 43 – л. 44)

- писмо – потвърждение от Гражданското общество на Л., че Х. Ю. е бил член и е участвал дейно в гражданското общество от м. януари 2019 г. до м. август 2021 г. (л. 45 – л. 46)

- служебна карта № MI13960218000105426, издадена на името на С. Ю. с чин старши лейтенант със срок на валидност до 24.01.2021 г. (л. 47 – л. 48)

- известие № 164 от 21.02.1443 (29.09.2021 г.) от Главна дирекция на полицията в Х., МВР, до бащата на жалбоподателя – М. О., с което е уведомен, че е работил като шпионин при предишното правителство със силите на НДС, поради което е призован да свидетелства за важни разследвания в отдела по откриване и разузнаване на Управлението за борба с криминалните престъпления. Посочено е, че при отказ за сътрудничество ще бъде жестоко наказан (л. 49 – л. 51)

- Удостоверение за наемане на работа в Независимо образователно информативно и развлекателно радио 3. на Х. Ю. за периода 01.01.2019 г. – 01.01.2020 г. като водещ на новите на пушунски език (л. 52 – л. 53).

Към преписката е приложена Докладна записка от 22.07.2024 г. (л. 29 – л. 31), в която е отразено, че сред напусналите общезитието на отдел „ПМЗ –[жк]чужденци, които са в неизвестност от 22.07.2024 г. е и жалбоподателят У. Ю. (№ 52). С последващо Решение № 123, седмица по - късно – на 31.07.2024 г. (л. 28) жалбоподателят отново е настанен в ПМЗ –[жк].

В оспореното в настоящото производство Решение № 8656 от 14.08.2024 г. на председателя на ДАБ – МС (л. 12 – л. 18) са анализирани данните, отразени в Справка вх. № ЦУ- 1525/24.06.2024 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ (л. 20 – л. 26) за общото положение в държавата по произход на кандидата за закрила, актуалната обществено-политическа и икономическа обстановка, нивото на сигурност, както и отношението на талибаните към лицата, свързани с предишното правителство.

След обратното приемане на жалбоподателя на 29.03.2024 г., към преписката не е представено становище от ДАНС, на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС. Приложено е положителното становище рег. № М-16140 от 10.08.2022 г. (л. 68), представено при разглеждане на първо образувано производство по молба за закрила.

На 05.08.2024 г. старши експерт в отдел ПМЗ – кв. Военна рампа е изготвил Становище, с което е направил Предложение до зам. председателя на ДАБ – МС на кандидата за закрила У. Ю. да бъде отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Въз основа на тази информация председателят на ДАБ – МС е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи закрила в Република България не попадат в предметния обхват на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Позовал се е на липсата на данни, а и на твърдения, че причината за напускане на държавата по произход е свързана с действия на преследване лично спрямо жалбоподателя, дължащи се на раса, етнос, религия, политическо мнение и/или убеждение. По отношение на обществено политическата и икономическа обстановка в А. към момента на постановяване на оспорения административен акт – 5 години след първоначално регистрираната молба за закрила на жалбоподателя, е посочено, че дори и да се приеме, че е налице ситуация на несигурност, същата не е достигнала до степен на безогледно насилие, създаващо опасност от тежки посегателства, което само по себе си да е основание за предоставяне на международна закрила. Направен е извод, че към момента А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, а жалбоподателят не попада в категорията на уязвимите групи, визирани в чл. 9 от ЗУБ.

Според административния орган, кандидатът за закрила е направил неумел опит да представи различна бежанска история, използвайки общоизвестни за страната си факти, представяйки документи за баща си и за братята си, удостоверяващи изпълнявани служебни дейности при предходното управление. Отчетено е, че не е посочено лично спрямо кандидата за закрила да е била осъществявана каквато и да е форма на преследване, предвидена в чл. 8, ал. 4 от ЗУБ - от държавни органи, организации, партии или от недържавни субекти, включително и международни организации. Административният орган се е позовал и на заявеното от кандидата и при двете проведени интервюта в административното производство желание да търси закрила в друга държава членка на ЕС, а не в България. За недостовърни са приети посочените нови факти от значение за бежанската история, с които е обоснована последващата молба за закрила, въпреки представените писмени доказателства.

В мотивите на решението е прието, че политическата и икономическа обстановка в А. не дават основание да се направи заключение, че спрямо жалбоподателя съществува реален риск от преследване, по смисъла на Женевската конвенция. Новозаявените обстоятелства са възприети като целящи да улеснят възможността да получи закрила на всяка цена. Позовавайки се на § 62, Глава II от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН, е направен извод, че жалбоподателят отговаря на критериите за „мигрант“, а не е „бежанец“ доколкото не е отрекъл, че е напуснал доброволно държавата си по произход, поради желанието да се засели другаде по чисто лични съображения, при липса дори и на твърдения за преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, заради политическо мнение или убеждение. Според административния орган, не са установени факти, които обуславят необходимост от предоставяне на бежански статут.

Решаващият орган е приел, че обществено политическото и икономическо положение в А. само по себе си не създава основания за страх от преследване, по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. В този аспект, е посочено, че изразените притеснения от кандидата за закрила са не по отношение на неговата личност, а за положението на братята и на баща му, доколкото и при второто проведено интервю е отрекъл да е имал лични проблеми в държавата си по произход, да е заплашван или да е пострадал при условията на някоя от предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ хипотези на преследване. Поставен е акцент върху факта, че посредством връчените Указания и отразеното в тях, на кандидата е разяснено задължението да представи всички доказателства, с които разполага, което очевидно не е сторено в проведеното производство по първата молба за закрила. Наред с това, е прието, че в конкретния казус принципът на съмнение в полза на кандидата, регламентиран в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, е неприложим, поради констатираното противоречие в заявените факти от бежанската история.

За да приеме, че чужденецът използва производството за предоставяне на международна закрила, единствено за да осуети изпълнението на наложените му принудителни административни мерки по ЗЧРБ, въпреки че е демонстрирал незаинтересованост молбата му да бъде разгледана от компетентните органи в Република България, административният орган се е позовал на данните за самоволно напускане на общежитието към Регистрационно приемателния център. Приел е и че не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут, доколкото не са установени обективни данни жалбоподателят да е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Заявените лични мотиви от кандидата за закрила, включително и опасенията, изразени въз основа на представените документи относно изпълняваните от баща му и братята му обществени функции и дейности при предходното управление, са приети за

несъответни на предпоставките по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

В приложената Справка с вх. № ЦУ-1525/24.06.2024 г. към преписката относно общото положение в А. е отразено, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта а режима създава условия за вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки. Насилието не е безогледно и повсеместно на територията на цялата страна, поради което и обстановката сама по себе си не може да бъде възприета като предпоставяща опасения от преследване. Въпреки, че е отчетено, че има уязвими групи, които отговарят на критериите по чл. 9 от ЗУБ, данните от бежанската история на У. Ю. не са приети за относими към подобна категория лица. Направен е категоричен извод, че в конкретния казус у кандидата за закрила няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализирана заплаха за живота му, за да се предостави хуманитарен статут. Прието е, че за жалбоподателят липсват и обективни данни за наличие на предпоставки за приожение на хипотезите по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Не са установени и други причини, поради които на кандидата за закрила може да се предостави хуманитарен статут.

В съдебното производство пълномощникът на жалбоподателя ангажира и други писмени доказателства – Становище от координатор на сигурни зони за непридружени деца към Международната организация по миграция, според което жалбоподателят е едно от първите лица настанявани в тази зона след откриването ѝ през м. юни 2019 г, а след последното му настаняване на 03.04.2024 г. не е отсъствал нито една вечер от общежитието (л. 139 – л. 140), копия на трудови договори, удостоверяващи, че работи като сервитьор в ресторант „Слънце и луна“ в [населено място], стопанисван от „Манали“ ЕООД (л. 141 – л. 143), характеристични данни и служебна бележка, предоставени от работодателя (л. 144 – л. 145), информация от публични източници относно положението в А. (л. 146 – л. 155), и Ръководство за А., изготвено през м. март 2022 г. от Европейската агенция в областта на убежището.

От своя страна, процесуалните представители на ответника представиха информация относно поведението на кандидата за закрила след регистриране на първата подадена молба на 13.05.2019 г. (л. 122), Становище на Дирекция „Международна дейност“ от 30.09.2024 г. (л. 125), в което е отразено, че по въпросите относно общото положение в държавата по произход, актуалната политическа и икономическа обстановка, нивото на сигурност, както и отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство, включително спазването на човешките права не са установени съществени промени с предходно изготвената справка от 24.06.2024 г., на която се е позовал административният орган при постановяване на оспореното в настоящото производство решение.

Описаните релевантни за правния спор факти позволяват да се направят следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя в присъствие на преводач на 21.08.2024 г., а жалбата е заведена на 26.08.2024 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган – председател на ДАБ при МС, в кръга на нормативно определените му правомощия. Оспореното Решение е издадено в предвидената писмена форма, при спазване на процесуалните правила, обезпечаващи ефективното участие, включително и личното упражняване на правото на защита от жалбоподателя.

Въз основа на приобщените доказателства е установено по несъмнен начин, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (дари) за реда, който ще се следва в

производството по подадената молба за международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач на заявления от него разбираем език - дари. В приложения протокол (л. 54 – л. 55), с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимост съдържанието да бъде допълвано.

В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно всички свои съображения и да представи доказателства в подкрепа на новозаявените обстоятелства от значение за бежанската си история.

Решението е постановено в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ регламентира предпоставките (условията), при наличието на които на чужденец може да бъде предоставен статут на бежанец в Република България – да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата си на произход, или да не желае да се завърне в нея, поради основателно опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Наличието и основателността на опасенията се преценяват въз основа на данните от бежанската история на кандидата. В настоящия казус категорично е установено нежеланието на кандидата за закрила да се върне в държавата си по произход. Същевременно, изложените опасения от преследване в последващата молба за закрила са обосновани с факти, пряко касаещи близки родственици на жалбоподателя –участието им в различни структури на предходното управление. Представени са доказателства, удостоверяващи изпълнявани дейности от бащата и двама от братята на кандидата за закрила. С позоваване на данните в Ръководството за А. от м. март 2022 г., изготвено от Агенцията на ЕС в областта на убежището (EUAА), и конкретно на профила на лицата, свързани с бившето афганистанско правителство (стр. 64 – стр. 66) е застъпено становище, че наличната информация е достатъчна, за да се приеме за много вероятно преследване на лица, отговарящи на критериите на този профил да бъдат преследвани в държавата си по произход по причини, свързани с приписано политическо мнение.

Според настоящия съдебен състав, изводът на административния орган, че изложените, по време на интервютата причини за напускане на държавата на произход от жалбоподателя У. Ю. не могат да бъдат свързани с нито едно от условията, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Кандидатът за закрила не твърди да е бил обект на преследване от държавни органи, от партии или организации или недържавни субекти в страната си по произход. Отрекъл е както той, така и останалите членове от семейството му да са имали проблеми поради религията, която изповядват или заради етническата си принадлежност. И това е така, доколкото е напуснал А. преди да настъпят промените с подписаното „споразумени за постигане на мир“ на 29 февруари 2020 г., последвалото оттегляне на значителна част от американските военни и обявеното временно правителство на 7 септември 2021 г. след внезапното падане от власт на предходното управление и превземането на столицата К. от талибаните. Независимо от представените документи към последващата молба, кандидатът за закрила не е заявил в периода след установяване на новата власт на управление от талибаните някой от близкия му кръг да е имал проблеми поради участието си в дейности, направлявани от предходната изпълнителна власт. Що се касае до новозаявените обстоятелства, с които е обосновано искането за предоставяне на международна закрила, с основание административният орган е подложил на критичен анализ данните в

представените документи, като е приел законосъобразно, че в настоящия казус принципът на „съмнение в полза на кандидата“, визиран в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ е неприложим.

Наред с изложените аргументи съдът държи да отбележи съществената разлика в данните за самоличността на кандидата за закрила в Декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ рег. № 50 1102 от 19.07.2022 г. (л. 73), Евродак дактилоскопната карта от 13.05.2022 г. (л. 76), Регистрационният лист от 19.07.2022 г. (л. 80) и приложението към регистрационния лист (л. 83) и представените с превод на български език документи – лична карта (л. 32), Удостоверения за гражданство (л. 34). В цитираните документи от 2022 г. като дата на раждане кандидатът за закрила под страх от наказателна отговорност е **посочил 20.04.2003 г. и място на раждане – провинция Х., които очевидно не съответстват на представените към последващата молба документи** с превод на български език, сочещи за дата на раждане на кандидата за закрила – **02.02.2000 г. и място – [населено място]**. Констатираното недостоверно предоставяне на данни за самоличността на кандидата поставя под съмнение достоверността и на останалите посочени 5 години след първоначално заведената молба за закрила нови обстоятелства, с които е мотивирано искането за предоставяне на закрила в Република България. Нещо повече, категорично сочи липсата на основания кандидатът за закрила да се счита за отговарящ на критериите в § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ като лице от уязвима група, доколкото и при първоначално проведеното производство през 2019 г. не е бил непълнолетен според данните за самоличността му в представените документи за гражданство и лична карта.

Обоснован и законосъобразен е изводът на административния орган за липса на материалноправните предпоставки за прилагане на разпоредбата на чл. 8 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставяне на статут на бежанец е без значение дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Според ал. 3 на чл. 8 от ЗУБ преследване могат да извършват и държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, недържавни субекти, в случаите при които може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и т. 2, включително международни организации не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

Като гражданин на А., пребиваващ на територията на Република България, У. Ю. е чужденец, по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗУБ – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г. изменена с Нюйорския протокол от 1967 г. Елементите от личната му бежанска история не установяват нито едно от условията по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В приложените към делото доказателства няма данни жалбоподателят да е бил обект на преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Цялостният анализ на личните му обяснения, включително и депозираните в съдебното производство, недвусмислено сочи, че е напуснал страната си по произход по лични причини, а не заради преследване, в т. ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или заради политически убеждения. Както наличието, така и основателността на опасенията от преследване следва да бъдат преценени въз основа на представените доказателства и изявленията на кандидата за закрила в административното производство.

В конкретния казус категорично е установено, че жалбоподателят първоначално е отрекъл да е подавал молба за закрила на територията на България, заявявайки желанието си да се установи във Франция – „Аз не съм подавал молба тук в България, не зная какво точно съм подписвал. ... Относно бъдещето ми не съм взел окончателно решение, но намерението ми е да стигна до Франция“ (л. 105 – интервю от 24.07.2019 г.), впоследствие не се е явил на насрочено интервю за 26.07.2022 г., което е станало повод за прекратяване производството по последващата му молба за закрила от 19.07.2022 г., а в настоящото производство при проведеното интервю на 25.06.2024 г. отново е посочил, **че „.....не исках да живея тук. Целта ми беше друга държава. Аз не съм подал молба за закрила по мой избор, бях принуден да го направя. Тук се случиха някои неща, бях в затвора, бех след това в Германия, във Франция и всеки път ме депортират защото българската държава ме иска при тях.“** (л. 55). В личните си обяснения, дадени в съдебното производство кандидатът за закрила е категоричен в нежеланието си да се върне в А., но не твърди спрямо него до напускането на държавата си по произход през 2018 г. да са упражнявани действия, отговарящи на условията по чл. 8, ал. 4, ал. 5 или ал. 6 от ЗУБ.

Анализът на изложените факти от жалбоподателя по време на проведеното интервю, а и събраните доказателства, включително и ангажираните в настоящото производство, дават основание да се направи категоричен извод, че спрямо него не е било осъществено преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, а още по-малко такова, което е основано на причина/и от изброените в ал. 1 на чл. 8 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до тяхното нарушаване и са достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Позитивната нормативна уредба възприема като действия на преследване – физическото, психическото, а и сексуалното насилие, прилагането на правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които сами по себе си са дискриминационни или се прилагат по дискриминационен начин, наказателното преследване или налагане на непропорционални или дискриминационни наказания, включително принудителния отказ от съдебна защита, който може да доведе до налагане на непропорционално или дискриминационно наказание, наказателното преследване или налагане на наказания при отказ да бъде отбита военна служба, в случай, че тя предполага извършване на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – т. 3 от ЗУБ, както и действия, насочени срещу лица по причина на техния пол или срещу деца. Кандидатът за закрила не твърди да са били нарушени неговите основни права, както и предприети действия или опасения, по смисъла на ал. 5 и ал. 6 на чл. 8 от ЗУБ, които да представляват препятствие за връщането му в държавата по произход. В този смисъл, законосъобразен е изводът на административния орган, че няма основания за уважаване на последващата молбата на У. Ю. за предоставяне на статут на бежанец.

Не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ, които са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“ вр. чл. 15, б. „а“, б. „б“ и б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за статут на бежанец, но който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В настоящия казус не се доказва наличие на реална опасност от тежки посегателства спрямо жалбоподателя, отговарящи на критериите на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Търсещият закрила не сочи като причина за напускането на държавата си по произход опасността

да бъде наказан със смъртно наказание или екзекуция, или да бъде подложен на изтезание, или нечовешко и униително отношение или наказание. Жалбоподателят е категоричен, че не е осъждан, спрямо него не са водени наказателни производства в държавата му по произход, и не е упражнявано каквото и да е насилие. Обосновано и при правилно приложение на материалния закон административният орган е приел, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, доколкото информацията в представените актуални справки за държавата по произход не съдържа данни за безогледно насилие включително и за влошаване на обстановката до степен, която поставя под риск от тежки лични заплахи срещу живота и личността на жалбоподателя, поради присъщи на индивидуалното му положение елементи и лични обстоятелства, който да е реално осъществим при завръщането му в А.. Не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не твърди членове на семейство му да са с предоставена закрила, а личните мотиви за оставане в България, изразени единствено в настоящото съдебно производство не могат да бъдат оценени като хуманитарни, по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е преценил и административният орган.

Индивидуалните данни и причините за напускане на държавата по произход, които се сочат и като основания за предоставяне на закрила в Република България, преценени в контекста на данните за общото политическо и икономическо положение на А. не очертават риск от преследване спрямо кандидата за закрила при завръщането му в страната по произход, за да са налице основания за приложение на забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

Като е приел, че не са налице предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя У. Ю. административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, което дава основание на съда да приеме жалбата за неоснователна.

Мотивиран от изложеното Административен съд - София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. Ю., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., депозирана чрез пълномощник – адв. Т. И., САК срещу Решение № 8656/24.08.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена последваща, по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗУБ, молба за предоставяне на международна закрила (*рег. № ЦУ-13-72 от 29.03.2024 г.*) поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: